

Na skrzydłopiórach dzioboptaka

Wielmożny Panie i mój najosobliwszej osobliwości Dobrodzieju!
Nie jestem ja skrzydłopiórem dzioboptaka, ażebym wzbiwszy się
orłoszybim strzałopędem w góromachy hojnobujnej imaginacji,
podołał WPanu Dobrodziejowi wzdłuż mojego chęciomiaru
z wdzięcznobrzęcznie miodosłodkich miłogłosów pstrokwieciestej
cudowody literackobukietniczy uwić kiwatosnop.

Ale niepodobne wiennopuchy niech się zdobywają opuchliwą
fantazjomachiną nawiedzeni kłamcobrechy, czyli poetyści wier-
szorymce, którzy, sadząc się z uchadorażną kadencyją, nieustannie
jak zrazy w tyglorynku usadzą WPanu Dobr. niechybie coś
wielkiego. /.../

wolę w zaciszu Kołoryja, przesyłając WPanu Dobr. moje najniższe
kiwokłony i skrobonogi, choć grubopłaską, lecz prostoszczera
chęć moją sercowędność pocztogonem zakorespondować oraz
oświadczyć nasze powszechnie szczerogłoski, ażeby WPan
Dobr. terażniejszego tańcoczesu z dostojnie obraną sobie
mażoną podług swoich miłosnych sercopuków księżnoślubnym
węzoguzłem był połączony i abyśmy syna powinszować mogli
i jednym hałasokrzykiem zawołać: "Daj, Boże, aby ten
wrzeszczopyski synaliska, odudławszy się po samo gardłodziurki
cnót macierzystych, wystrzelił w przyszłoczasie dylongowatym
Goliatom wcześniej na postrach nieprzyjacielskich wrogów naszej
ukochanej tatuńszczyzny - i aby ten krasnopyski był mądrogłowy,
dobroduszny, złototuczny, śmiałobitny, hojnodawczy, a ażeby
miał zaszczytny zaszczyt zaszczycać się na szczycie zaszczytnych
Polaków, przy którym to zaszczycie, dobrym bycie i apetycie
zastaję najniższym służkosłużnikiem.